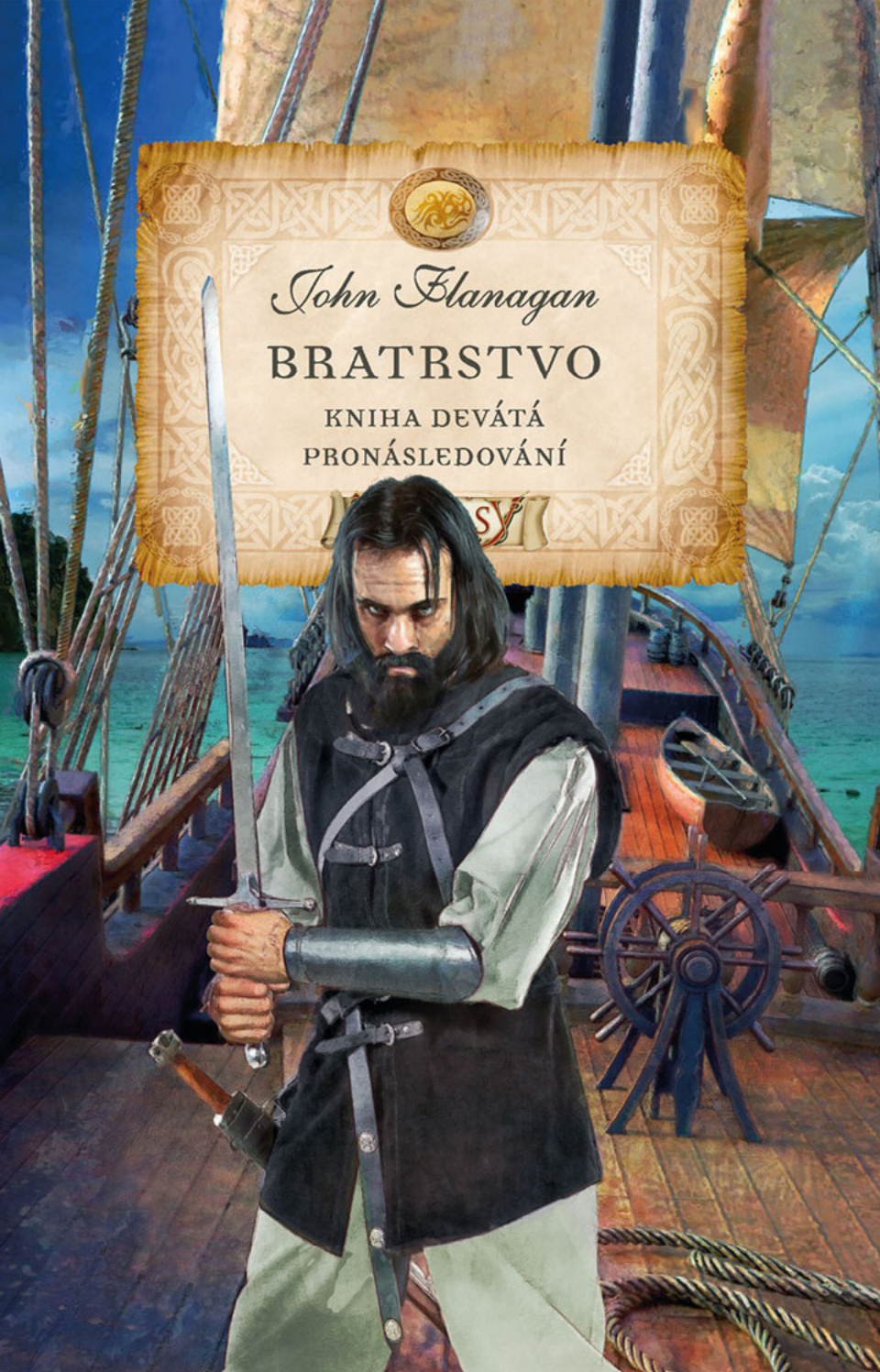

John Flanagan

BRATRSTVO

KNIHA DEVÁTÁ
PRONÁSLEDOVÁNÍ

BRATRSKY

Bratrstvo

Kniha devátá –

Pronásledování

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.egmont.cz
www.albatrosmedia.cz

EGMONT

John Flanagan

Bratrstvo – Kniha devátá – Pronásledování – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

VYSVĚTLENÍ NÁMOŘNICKÝCH VÝRAZŮ

Pprotože se v této knize setkáte s plachetními loděmi, říkal jsem si, že by nebylo od věci vysvětlit některé námořnické výrazy, které se v příběhu objeví.

Nemějte strach, nehodlám vás utopit v moři technických podrobností (abych použil vodní přirovnání). Určitě pochopíte, o co jde, i pokud toho o mořeplavbě moc nevíte. Má-li příběh působit realisticky, jisté množství námořnických výrazů je ovšem nezbytné.

Tak jdeme na to – a je celkem jedno, v jakém pořadí to vezmeme.

Příd', přední část lodi.

Zád', zadní část lodi.

Levobok a pravobok, levá a pravá strana lodi, pokud se díváte směrem k přídi. Pravoboku se říká také „kormidelní paluba“ (nebo kormidelní strana). Kormidelní veslo je vždy umístěno na pravé straně lodi. Když tedy

loď vpluje do přístavu, zakotví levou stranou k přístavní hrázi, aby nepoškodila kormidelní veslo. Vstup na loď pro posádku a cestující se nachází také vždy na levoboku.

Podélné (předozadní) oplachtění, uspořádání plachet, při němž jsou plachty umístěny podél trupu lodi.

Trup, tělo lodi.

Kýl, páteř lodi.

Vaz, dřevěný oblouk vytvářející křivku přídě nebo zádě. Jsou k němu připojeny všechny boční prvky lodního trupu. Přednímu vazu se říká také **klounovec**, zadnímu vazu **kormovec**.

Klounovcový nájezdník, nejnižší místo přídě, kde se stýká lodní kýl s klounovcem.

Kormidelní veslo, veslo sloužící k ovládání směru lodi. Nachází se na zádi na pravoboku lodi.

Kormidelní páka, rukojeť kormidelního vesla.

Plovoucí kotva, zařízení sloužící ke zpomalení pohybu lodi unášené větrem. Často se jedná o plátěný plovák – podlouhlý plátěný kužel, který je na jednom konci uzavřený a na druhém otevřený – nebo dva trámy svázané do kříže. Plovoucí kotva se vyvěsí z přídě a vzniklý odpor zpomalí pohyb lodi po hladině.

Stěžeň, sloup, na který se zavěšují plachty.

Ráhno, dřevěná tyč, která se vytahuje na stěžeň a nese plachtu.

Štítnice, část lodního boku vyčnívající nad palubu.

Okrajník, horní okraj štítnice.

Palubní odtoky, otvory ve štítnici, jejichž úkolem je odvádět vodu, která se dostane na palubu.

Ovíjecí kolíky, dřevěné kolíky sloužící k upevnění lana.

Vidlice, úchyt pro veslo.

Vějička, dlouhý praporek, který ukazuje směr větru.

Křížování (plavba na přední vítr), technika plavby, při které měníte směr ze strany na stranu a plujete proti větru. Pokud vane vítr ze severu a vy chcete plout na severovýchod, obrátíte loď na severovýchod a budete pokračovat v plavbě tímto směrem. Pokud však vane vítr ze severu a vy chcete plout přímo na sever, musíte provést řadu krátkých obrátů, kličkovat ze strany na stranu a pomalu postupovat k severu. Této technice se říká také **stoupání** proti větru.

Obracení přes zád', technika změny směru. Když loď křížuje, obrací se proti větru, aby změnila směr. Když se obrací přes zád', otáčí se po větru, pohybuje se po mnohem širším oblouku a do plachet se jí opírá vítr, který ji při obratu pohání. Pro vlčí lodě to byl bezpečnější způsob změny směru.

Na boční vítr, technika plavby, při které vane vítr z boku lodi.

Na zadní vítr, technika plavby, při které vane vítr od zádi.

Podkasání plachty, svinutí části plachty a její upevnění k ráhnu, aby se zmenšila její plocha. Provádí se za silného větru, aby se předešlo poškození stěžně a plachty.

Seřízení plachty, upravení plachty do co nejvýhodnějšího úhlu.

Zdvihací lano, provaz, pomocí něhož se vytahuje ráhno na stěžeň.

Stěh, silné lano, které zajišťuje stěžeň. Přední a zadní stěh jsou silná lana vedoucí od vrcholu stěžně k přídi a zádi.

Stěžňová lana, silná lana, která jsou natažená z vrcholu stěžně k boku lodi a zajišťují stěžeň.

Plachetní lana, provazy, které se používají k seřizování plachty, jejímu vytahování, spouštění a natáčení podle síly a směru větru. V případě nouze může být vydán rozkaz „spustit plachetní lana“. Plachetní lana se uvolní, plachta se spustí a loď zastaví.

Takeláž, všechny stěžně, plachty, ráhna a lana sloužící k ovládání lodi.

Kurs, směr plavby.

Snos, odchýlení lodi od směru plavby kvůli větru nebo proudu.

Závětrí lodi, opačná strana lodi než ta, do které se opírá vítr.

Návětrné pobřeží, pobřeží nacházející se po větru od lodi.

Vítr k tomuto pobřeží zanáší loď – pro plachetnici je to nebezpečná situace.

Kontra, záběr veslem nebo pádlem proti běžnému směru plavby.

Ted' už znáte všechny námořnické výrazy, které budete potřebovat. Vítejte na palubě světa Bratrstva!

John Flanagan

ČÁST PRVNÍ

NOVÁ VOLAVKA

KAPITOLA PRVNÍ

Hal se sám pro sebe usmíval, zatímco *Volavka* hladce klouzala vodou a ladně stoupala a klesala; hnala se přes drobné, rovnoměrné vlny, a když krájela brázdy mezi nimi, vysílala vysoko do vzduchu spršky vodní tříště po obou stranách přídě.

Bylo příjemné zase cítit jemné vibrace v kormidelní páce a pohupování paluby pod nohama. Stavěl tuto novou *Volavku* se svou posádkou celou zimu a teď si užíval, že je zase na moři ve velení.

Byli u sonderlandského pobřeží, daleko na západ od Hallsolmu, a prováděli poslední zkoušky nové lodi na vodě.

„Rozhodně je rychlejší než stará *Volavka*,“ prohodil ke Stigovi, který postával nedaleko a sledoval napjatou křivku plachty.

Jeho první důstojník se usmál. „To se dalo čekat,“ řekl. „Má o sedm stop delší čáru ponoru.“

Hal přikývl. Délka navíc zařídila, že loď byla na vodě rychlejší. Také měl čas experimentovat se stříhem plachet

– vytvarovat je a posílit přidánymi švy tak, aby vytvářely hladší a účinnější křivku, když se naplnily větrem. Kromě toho také zvětšil výšku stěžně a ráhen, takže nová loď nesla více oplachtění než stará.

Celkově vzato, pomyslel si, je to dobrý výsledek. Byla tu ale jedna věc, která ho trochu trápila, a to byl také důvod, proč se vydali na moře – aby novou loď vyzkoušeli v různých podmínkách a zjistili, zda podá maximální výkon.

„Obracíme!“ zavolal na Ulfa a Wulfa, kteří dřepěli u stěžňových a plachtových lan, jimiž se ovládaly plachty.

Wulf mu dal znamení, že ho slyšeli a jsou připraveni.

„Obrat!“ zavolal Hal, otočil kormidelní páku a zhoupł loď do oka větru.

Dvojčata spustila současnou plachtu na palubu a vytáhla její protějšek, zatímco se loď otáčela.

Tady, pomyslel si Hal, když ucítil jemné zaváhání při obratu přidě. Loď však měla dostatečnou rychlost a hybnost, aby manévr dokončila. Za pár vteřin se nová plachta s prásknutím naplnila větrem, hnala loď spolehlivě na opačnou stranu a lehké zaváhání bylo pryč. Ale stejně, pomyslel si Hal, bylo tam. Cítil ho už dřív, kdy byl vítr mírnější než svěží bríza, která je poháněla teď.

„Povolte lana!“

Dvojčata nechala lana, kterými se ovládaly plachty, povolit, a plachta tak trochu splaskla a ztratila svou pevnou, tvrdou křivku. Jak tlak povolil, rychlost opadla a *Volavka* se pohybovala setvačně s větrem od levoboku.

Hal čekal, vědom si Stigova pozorného pohledu. Thorn, který stál u kýlové ploutve, ho také sledoval. Oba jeho přátelé věděli, co se mu honí hlavou. Mluvili o tom předtím, než vyrazili na tuto poslední zkušební plavbu.

„Pořád se kouše?“ zeptal se Stig tiše.

Hal přikývl. „Zkusím to znovu,“ odpověděl, pak zvýšil hlas a upozornil plachtaře. „Obracíme!“

Wulf dal znamení, že jsou s bratrem připraveni, a Hal vykřikl rozkaz k provedení.

„Obrat!“

Kormidelní páka změnila polohu a příď se začala otáčet proti větru. Jenže tentokrát, bez takové rychlosti a hybnosti, byl pohyb pomalejší a váhavější. Hal cítil odpor, který otrásal trupem, jak se příď zvedla a snažila se překonat oko větru, ale pak se vrátila zpět doprava. Plachta se zuřivě třepotala, ztrácela vítr a *Volavka* se snesla stranou od obratu a kolílavě se zastavila s pleskající plachtou a povolenými lany. Potom příď začala odpadat ještě víc na pravobok a plachta zachytila vítr, takže když Ulf s Wulfem zatáhli za lana, plachta se znovu naplnila, loď se ustálila a brázdila vodu zpět v původním obratu na levobok.

Stig s ustaraným výrazem v obličeji zavrtěl hlavou. „Stará loď by při obratu nikdy takhle neselhala,“ řekl.

Hal pokrčil rameny. Byl si poměrně jistý tím, kde je problém, a napravit ho bylo snadné. „Má příď moc nízko ve vodě. To způsobuje při obratu odpor,“ řekl Stigovi. „Jednoduše potřebuje znova vyvážit.“

Zavolal na Ingvara a Jespera, kteří seděli v prostoru pro veslaře na levoboku kus na zád' od stěžně a sledovali, co se děje.

„Posuňte ten sud o dvě stopy zpátky,“ nařídil jim a oba vyskočili na vyvýšenou prostřední palubu, kde stál velký sud s vodou přímo na středové čáře, na níž Hal vyznačil křídou značky dvě stopy od sebe.

Posunuli sud zpět po čáře a usadili ho na značku, kterou Hal určil. Ještě chvílku upravovali polohu sudu tak, aby stál přesně. Věděli, že když Hal řekne *dvě stopy*, nemyslí tím dvě a kousek, ani necelé dvě. Myslel tím přesně dvě.

Když se přesvědčili, že sud stojí správně, Jesper se otočil a mávl na Hala, pak oba dva seskočili do prostoru pro veslaře a upřeli zrak na mladého skirla u kormidelní páky.

Hal přikývl. „To by mělo pomoci,“ řekl tiše Stigovi.

Sud plný vody vážil dvacet kamenů. Když ho posunuli vzad, měla by se příd trochu zvednout, protože se změnilo vyvážení lodi. Hal zavedl loď proti větru. Ulf s Wulfem se ze zvyku zvedli, aby napnuli lana a upravili plachtu, ale on je zastavil. Chtěl udržet nízkou rychlost a výkon, aby zjistil, jestli takhle drobná úprava vylepší reakci *Volavky*.

Podíval se na plachtu a na vějičku. Plachta nabírala vítr, ale vydouvala se jen lehce. Vítr foukal od levoboku.

„Připravte se!“ upozornil, a pak: „Obrat!“

Posunul kormidelní páku do strany a příd se otočila do větru. Tentokrát necítil zaváhání, když křížovala okem větru. Příd se dál otáčela, klidně a plynule, a plachta se otrásla a pak splaskla. Ulf s Wulfem ji stáhli a vyslali na její místo plachtu na pravoboku.

Jakmile se plachta naplnila větrem, ozvalo se známé *HUMF!* a dvojčata upravila plachetní lana tak, aby si plachta zachovala pevnou, napjatou křivku. *Volavka* vyrazila v novém směru a nabírala rychlost. Hal si dovil spokojený úsměv.

„Zkusíme to znovu!“ zavolal a celou akci zopakovali – nechali loď zpomalit a pak ji obrátili přes vítr na pravobok.

A loď opět provedla manévr bez zaváhání, hladce se otočila do nového směru a opět zrychlovala. Hal se usmál ještě víc a pohupoval kormidelní pákou lehce tam a zpět. Jako vždy si užíval jemného chvění, které mu procházelo přes kormidelní páku do ruky – chvění, které mu říkalo, že loď je živá bytost, ne bezduchá sestava dřeva, lan a plát-na. Byla jeho, připravená řídit se jeho vůlí a dělat to ladně a hladce. Postupně nabírala rychlost a začala se naklánět k pravoboku. Dvojčata držela plachtu napjatou.

„Povolte trochu!“ zavolal a loď se narovnala.

Příď krájela hladinu jako obrovský nůž a vysílala spršky tříště na obě strany. Navzdory očekávání mírné uvolnění plachet a vyrovnání umožnilo lodi klouzat po hladině, čímž se zmírnilo tření vody o trup. Loď tak plula rychleji a seděla vysoko nad vodou.

Byl to vzrušující pocit, ale jedna věc mu chyběla. Stará *Volavka* měla nějakou chybu či kaz v trupu nebo v kýlové ploutvi, a když se takto zvedla nad hladinu, způsobovalo to lehké vibrace po celé lodi a hučení rezonující trupem.

Byla to vada, ale Hal si to vždycky užíval. Když teď trup takto nevibroval, zjistil, že mu to chybí. Přemýšlel, zda by se stejné hučení v novém trupu a kýlu nedalo nějak vyvolat. Rozhodl se, že to vyzkouší, až se vrátí do Hal-lasholmu.

„Hale?“ oslovil ho Stig tiše.

Hal se vrátil zpátky do přítomnosti. Takové klouzání po hladině vyvolávalo nadšení. Ale mělo i svá nebezpečí. Loď byla velmi blízko tomu, aby se vymkla kontrole, a dávala to najevo tím, že se začala houpat ze strany na stranu a každé nové zhoupnutí bylo výraznější.

Pokud by to pokračovalo příliš dlouho, houpání by se stalo nezvladatelným. Kormidelník by byl vždy pozadu za pohybem lodi, neschopen ho zkrotit. Pohyb by pak byl stále prudší a rychlejší, až by se loď zcela vymkla kontrole, nebo by se převrátila.

„Povolte!“ zavolal na dvojčata a ta rychle vypustila vítr z plachet. Loď přestala klouzat, houpání ustalo a *Volavka* opět plula hladce a poslušně.

Stig zavrtěl hlavou. „Tenhle pocit jsem nikdy neměl rád,“ řekl.

Hal přikývl. „Není divu, že tomu říkají houpání smrti.“

Thorn vycítil, že zkoušení skončilo, a vydal se za nimi na zád.

„Zdá se, že to pomohlo,“ prohodil. „Ale to budeme plout se sudem vody uprostřed lodi?“

Hal zavrtěl hlavou. „Až budeme doma, trochu nakloním stěžen dozadu,“ řekl. „To dostatečně zatíží záď a příd se zvedne.“

Thorn přikývl. Byl zkušený námočník a dokázal loď vnímat. Proto si také všiml, že se při obratech v nízké rychlosti zasekávala. Ale technické dovednosti a znalosti potřebné k nápravě neměl. Takové věci s radostí přenechával svému mladému skirlovi.

„Jak říkáš,“ odpověděl.

Stefan také viděl, že zkušební manévrování skončilo a *Volavka* se vrací domů. Zaujal své obvyklé hlídkové místo na vrcholu stěžně. Nyní k nim dolehl jeho hlas: „Plachta! Plachta nalevo od přídě!“

KAPITOLA DRUHÁ

Všechny oči se upřely tam, kam ukazovala Stefanova natažená paže. Z paluby ale ještě nic vidět nebylo. Po pár vteřinách Stefan upravil své prvotní varování.

„Ne jedna, ale dvě lodě! Blízko u sebe!“ zavolal.

Hal se Stigem si vyměnili rychlé pohledy. Nebylo neslýchané, aby se dvě lodě plavily společně, ačkoli většina cestovala samostatně. Když ale byly blízko u sebe, znamenalo to něco zlověstnějšího.

Stig přešel ke štítnici na pravoboku a lehce na ni vyskočil. Jednou rukou se přidržoval stěhu. „Vidím je!“ zavolal.

„Mají skasané plachty!“ doplnil Stefan další podrobnosti. „Zastavily!“

Hal cítil, jak se mu zrychluje tep. Dvě lodě blízko u sebe, zastavené na moři, obě se skasanými plachtami – to obvykle znamenalo jedinou věc.

Stefan rychle potvrdil, že je to právě tak. „Bojují!“ zavolal. „Bližší loď útočí a přirazila k boku té druhé, obchodní, aby se bojovníci dostali na palubu.“

Hal se rozhlédl po palubě *Volavky*. Posádka k němu obracela hlavy a tázavě na něj hleděla. „Do zbraně!“ nařídil.

Ve veslařském prostoru, kde *Volavky* uchovávaly osobní zbraně, okamžitě nastal ruch. Hal mávl na Edvina, který se z něj vynořil s mečem připnutým k pasu. Štíty posádky byly zavěšené na štítnici.

„Podej mi můj meč,“ požádal Hal Edvina a ten odkráčel na zád, aby Halovi přinesl meč z jeho osobní skříňky. Hal si ho vzal, a zatímco Edvin přidržoval kormidlo, omotal si kolem pasu řemen a pevně ho utáhl. Pak se znovu chopil kormidelní páky s děkovným pokývnutím.

„Ulf! Wulf! Chci loď vést, co nejvíc ke větru to půjde!“

Dvojčata přikývla na srozuměnou a ohnula se k plachetním lanům. Pro rychlé přiblížení byly ty dvě lodě vůči *Volavce* v nejhorší možné poloze – nacházely se téměř přímo proti větru. Hal mírně pohyboval kormidelní pákou a natáčel loď ke větru, dokud se plachta nezačala na návětrné straně třepotat. Pak loď nechal o pár stupňů odpadnout a Ulf s Wulfem upravili plachtu.

Thorn krácel po palubě zpátky na poradu se svým skirem. Byl bojovým velitelem posádky a měl vést útok na palubu nepřátelské lodi. Za chůze si připínal k pahýlu ruky masivní kyj, jímž nahradil dřevěný hák, který nosil za obvyklých okolností. Tázavě zvedl na Hala obočí, spoléhaje se na jeho úsudek a námořnické znalosti.

„Dostaneme se k nim dvěma dlouhými obraty,“ řekl Hal, který pochopil nevyřčenou otázku. „Přirazíme jim k zádi, na pravoboku.“

Prošedivělý bojovník souhlasně přikývl. Přesně to čekal. Podíval se na Stiga, který seskočil ze štítnice na levoboku a zkusmo zamával svou sekerou.

„Připraven?“ zeptal se Thorn.

Stig se na něj zazubil. „Vedťe nás,“ řekl, a když Thorn vyrazil k přídi, vydal se za ním. Ostatní členové posádky ustoupili oběma bojovníkům, kteří měli vtrhnout na palubu nepřátelské lodi jako první. Za nimi měli jít Jesper, Stefan a Ingvar. Pak následoval Edvin a nakonec Ulf s Wulfem – ti museli do poslední chvíle zůstat u plachet.

Hal zůstával u kormidla, pokud neviděl nutnost přidat se k boji na nepřátelské lodi.

Vedle něj ležela na palubě Kluf s hlavou položenou na natažených předních nohou. Očima těkala sem a tam a sledovala přípravy posádky. Když se lodníci postavili na místa a potěžkávali v rukou zbraně, vyrazila z hloubi hrudi temné a dunivé zavrčení. Věděla, co se chystá. Už to zažila.

„Jen klid,“ napomenul ji Hal. „Ty zůstaneš tady.“

Fena odpověděla dalším zavrčením.

Nebyl to jen smysl pro spravedlnost, co Hala přimělo k rozhodnutí zapojit se do boje. Před několika lety podepsal oberjarl Erak smlouvy a dohody s ostatními zeměmi ležícími u Bílého moře a ze Skandie a její mocné flotily válečných lodí udělal správce obchodních tras na moři. Skandijské vlčí lodě měly dlouholetou pověst dravců, ale teď se věnovaly potlačování pirátství a poskytovaly ochranný deštník kupcům, kteří se tak v klidu mohli věnovat svému podnikání.

Jít na pomoc obchodní lodi byla Halova přísězná povinnost, pokud viděl, že ji napadli piráti, a provinilce měl potopit nebo zadržet.

„Připravte se na křižování!“ zavolal. „Obrat!“

Díky úpravě vyvážení i tomu, že loď plula pod větrem plnou rychlostí, neprojevalo se tentokrát žádné zaváhání.

Příd' lodi se hladce přehoupala přes vítr. Plachta na pravoboku sjela dolů a ta na levoboku rychle stoupala po stěžni, nabírala vítr a vydouvala se. Pak svůj tvar ustálila, když dvojčata zabrala za lana a upravila plachtu vůči větru.

Loď při manévru nevyhnutelně ztratila rychlost, ale po chvílce ji v novém směru zase nabrala a svižně se blížila k místu bitvy. Hal zahlédl pohyb na levoboku ve veslařském prostoru. Na palubu vystoupila Lydia a zamířila k němu. Přes rameno si přehazovala toulec se šipkami a u pasu jí visel atlatl.

Nadcházejícího boje se měla zúčastnit na dálku. Nebyla tělesně vybavená ani vycvičená pro boj zblízka – ačkoli v případě nutnosti se uměla účinně bránit. Místo toho se držela vzadu, chránila týl bojujících Volavek a zneškodňovala nepřátele dobře mířenými zásahy šipek.

„Ještě nás nezahlédli,“ poznamenala.

Hal se upřeně zadíval na loď přiřazené k sobě. Jejich posádky tvořily bojující změť na zádi obchodní lodě – sonderlandského plavidla se širokým trupem a spoustou skladovacího prostoru, čemuž ale odpovídala malá obratnost. Lydia měla pravdu. Útočníci se soustředili na svou kořist a posádka sonderlandské lodi se stáhla na zád', kde se snažila nájezdníkům bránit. Ani jedna ze skupin neměla čas sledovat malou skandijskou loď, která se k nim řítila.

„Doufejme, že ani nezahlédnou, dokud nebude pozdě... pro ně,“ odpověděl Hal. Kluf opět zavrčela a Hal jí věnoval varovný pohled. Poslední, co teď potřeboval, bylo, aby Kluf nepříteli varovala svým štekotem.

„Klid, holka,“ napomenul ji a Kluf si zase položila hlavu na packy a přitom několikrát zklamaně zavrčela a zakňučela.

„Čas na další obrat,“ řekl Hal a pohledem odhadoval rychlost a úhel. Chtěl s *Volavkou* přirazit bokem k pravoboku pirátské lodi. Právě napomenul Kluf, aby nedělala hluk, a tak jen tiše hvízdal na Wulfa a Ulfa, naznačil jim křížování rukou a potom znovu zatočil kormidelní pákou.

Malá loď hladce změnila směr a rychle se blížila k oběma lodím. Hal už viděl, že lodě jsou spojené háky, které piráti vyhodili na lanech ze své lodi, aby k sobě přitáhli svou kořist.

„Co jsou zač?“ zeptala se Lydia.

Hal předpokládal, že myslí piráty, a odpověděl, „Vypadá to na Iberionce. Na přídi jsou namalované oči.“

Toho detailu si povšiml už při předchozím obratu. Iberionci malovali na příď svých lodí oči. Byla to tradice, která sahala až k prastaré pověře. Jejich předci se domnívali, že oči umožňují lodím najít cestu v neznámých vodách. Zasmušile zavrtěl hlavou. Ze všech přímořských národů, které Erak původně oslovil, jevíli Iberionci nejmenší ochotu přidat se k placení za ochranu skandijské flotily. Bylo to proto, že Iberionci jevíli mnohem větší zájem o pirátství než ostatní.

Volavka už byla blízko. „Spustit plachty!“ zavolal Hal na Ulfa a Wulfa.

Nechtěl do iberionské lodi vrazit plnou rychlostí. Dvojčata spustila plachtu, která sklouzla dolů na neuspořádanou hromadu, a loď začala ihned ztrácet rychlost. Hal poznal, že vše odhadl téměř dokonale, protože *Volavka* doklouzala k pirátské lodi a poslední zbytky rychlosti ztratila, když jí narazila do boku.

Jesper se Stefanem přehodili přes zábradlí lana opatřená háky a zasekli je za štítnici iberionské lodi. Pak zabrali

za lana a přitáhli celou loď blíž. Mezitím se Thorn otočil na čekající skupinu bojovníků a zařval svůj lety prověřený bojový pokřik: „Na ně!“

Jakmile vykřikl ten rozkaz, lehce se vyhoupl na zábradlí *Volavky* a pak přeskočil na pirátskou loď. Jeho obrovský kyj se přitom pohyboval v drobných obloučcích a hledal si cíl. Stig byl půl kroku za ním a postavil se mu po levici s připravenou válečnou sekerou. Zbytek posádky se také přesunul na palubu a křičel přitom svou verzi Thornova bojového pokřiku.

Přeběhli přes palubu iberionské lodě. Celá její posádka byla na palubě obchodní lodě, což byl také důvod, proč se *Volavka* mohla přiblížit bez povšimnutí. Skandijci s řevem přeběhli prázdnou palubu a přeskakovali na palubu obchodní lodě.

Piráti si jich všimli až tehdy, když už jim byli téměř v zádech.

KAPITOLA TŘETÍ

Thorn se vrhl do zadní řady iberionské posádky. Masivním kyjem udeřil jednoho piráta a odpálil ho stranou, pak kyjem švihl zpět a dalšího, který se vylekaně otočil k němu, zasáhl do prsou.

Třetí Iberionec se snažil před tou velkou těžkou zbraní couvnout, ale Thorn ho svým oblíbeným miskovitým štítem udeřil do spánku a muž padl na palubu jako kámen.

Thorn pokračoval dál, vrhal se na překvapené Iberionce a rozdával ničivé rány na všechny strany. Piráti, omezení zužujícím se tvarem přídě, se mu zoufale snažili uhnout. Žádný štít nevydržel ránu hrozivého kyje a Thorn je jednoduše kosil jako travu.

Po jeho levici si Stig všiml piráta, který se chystal jednorukého bojovníka bodnout mečem. Stig vykročil, zachytil jeho čepel mezi horní stopkou své bojové sekery a hrotem na vrcholu násady. Otočil zápěstím, aby čepel udržel v záchytu, zabral vši silou předloktí a vyrval muži zbraň z ruky. Odzbrojený pirát se ohlédl a spatřil, že vyso-

ký Skandijec je už téměř u něj. Oči upíral na lesknoucí se ostří bojové sekery.

To bylo jeho zkázou, protože Stig zvedl svůj štít hranou dopředu, zabořil ho muži do žeber a vložil do rány pokovovaným štítem veškerou svou sílu i pohyb. Ozval se ošklivý praskavý zvuk a pirát zařval bolestí a klesl na kolena. Pak se oběma rukama popadl za zraněný trup a překulil se na břicho.

Ingvar po Thornově pravici se pustil do piráta, který se pokusil napadnout Thorna z této strany. Ingvarova dlouhá sudlice se vymrštila jako had a zahnutým hákem se zaklesla za kroužkovou zbroj, kterou měl pirát na sobě. Ingvar zabral vši svou obří silou, zvedl piráta do vzduchu a přitáhl ho k sobě. Zároveň uvolnil hák, otočil zbraň a zasáhl muže do helmice svištící násadou z tvrdého dřeva.

Helmice vydržela, ale síla úderu prošla kovem a rozezněla muži v uších zvony, až se mu oči obrátily v sloup a vidění se rozostřilo. I on padl bezvládně na palubu.

Za svými vůdci se činili Stefan, Edvin a Jesper a vnášeli do řad pirátů chaos. Tito tři bojovníci, cvičení Thornem, uměli skvěle zacházet s mečem. Jejich jako břitva ostré zbraně se míhaly tam a zpět a způsobovaly vážná, krvácející zranění.

Ve stísněných podmínkách boje se řídili tím, co je Thorn učil – používali hroty svých zbraní v krátkých výpadech, místo aby divoce a nedisciplinovaně sekali celou délkou ostří.

Na přecpané palubě, učil je Thorn, je jeden palec hrotu lepší než tři stopy čepele. Události mu nyní dávaly za pravdu. Útočící, kousající meče vždy našly svůj cíl a protivníci lapali po dechu bolestí a svírali si rány na trupech i nohou.

Zuřivost tohoto nečekaného vpádu do zad piráty dokonale zaskočila. Někteří se otočili, aby čelili této nové hrozbě. Jiní se snažili natlačit posádku obchodní lodě ještě dál do stísněných prostor přídě.

Jenže bránící se posádka si při pohledu na malou skupinku hrozivých a odhodlaných Skandijců dodala nové odvahy.

„Do nich!“ zařval jejich kapitán, vrhl se vpřed a svým dlouhým mečem sekl do helmice kapitána pirátů před sebou. Piráta ten náhlý projev útočnosti překvapil a nebyl připraven úder blokovat. Meč se zakousl hluboko do jeho helmice a nechal v kovu zející díru. Pirátova poslední vědomá myšlenka byla, že upustil meč a je tedy neozbrojený a vydáný na milost své bývalé oběti.

Pak pro něj všechno zčernalo.

Iberionci byli lapeni mezi dvěma silami. A úlek z překvapivého útoku posádky *Volavky* byl rozhodující. Polovinu útočníků srazily nebo složily na palubu Thornův obrovský kyj a Stigova máchající sekera. Další pokosil Ingvar sudlicí nebo je zasáhly hroty mečů ostatních Volavek. Nejméně dva, kteří měli v úmyslu uprchnout, srazily Lydiiny šipky. Brzy byla paluba pokrytá těly Iberionců. Zdálo se, jako by to trvalo jen několik vteřin.

Přeživší začali odhazovat zbraně a volat o milost.

Skandijci o krok ustoupili a posádka obchodní lodi vstoupila mezi bývalé útočníky, nastrkala je do řady a přiměla je pokleknout. Každý, kdo reagoval příliš pomalu, byl popohánán rychlým kopancem či ránou od osvobozených námořníků.

Kapitán obchodní lodi, s mečem zbroceným krví pirátského velitele, vyhledal Thorna, kterého správně identifikoval jako vůdce svých zachránců.

„Vděčíme ti za životy, Skandijče,“ řekl. „I za mou loď.“

Thorn přikývl. Ztěžka dýchal – ani ne tak námahou jako přílivem adrenalinu z boje.

„To je naše práce,“ řekl. Pak ukázal na řadu odzbrojených klečících pirátů. „Zajistěte tuhle chásku. Svažte jim ruce za zády, odvezeme je do přístavu.“

„Nebo je můžeme rovnou oběsit,“ navrhl kapitán.

Ale Thorn zavrtěl hlavou. „Tak my to neděláme. Napřed je čeká soud.“

Kapitán neochotně ustoupil. Jeho posádka Skandijce přečíslovala. Teď viděl, že jich není ani tucet. Ale také je viděl bojovat a věděl, že početní převaha proti těmto bojovníkům moc neznamená.

„Připadá mi to jako plýtvání časem,“ zkusil to ještě. „Stejně je odsoudí k smrti oběšením.“

Tentokrát Thorn neřekl nic. Prostě kapitána probodl ocelovým pohledem. Po několika vteřinách kapitán sklopil zrak a obrátil se ke svým mužům, kteří postávali kolem.

„Svažte ta zvířata,“ nařídil úsečně. Když se jeho muži pustili do zajišťování přeživších pirátů, dodal Thorn další pokyn.

„Čtyřem svažte ruce vpředu,“ řekl. „Doveslují se svou lodí do přístavu.“

Volavka doprovodila další dvě lodě do přístavu v nejbližším větším městě – což bylo asi osm mil podél pobřeží.

Na přístavní hrázi se sešla skupina zvědavců, když k ní přirazily všechny tři lodě – iberionská a obchodní loď zakotvily přímo u mola a *Volavka* vedle obchodní lodi.

Posádka obchodní lodi vyvedla piráty, kteří měli ruce spoutané za zády a krky přivázané k dlouhému lanu, na molo. Sonderlandané se svými zajatci nezacházeli s úctou, popichovali je hroty mečů a tloukli je ratišti kopí do nohou a ramenou, aby je udrželi v pohybu. Piráti věděli, jaký osud je čeká, a tak se pohybovali neochotně a co nejpomaleji.

Pirátství bylo hrdelní zločin a oni byli přistiženi při činu. Od sonderlandského soudu mohli jen těžko čekat slitování.

Hal, Thorn a Stig se také vydali po molu vedle zástupu zajatců. Většina Iberionců kráčela s hlavami skloněnými, ale jeden z nich při pohledu na Skandijce zvedl hlavu a začal na ně ječet urážky.

„Proklínám vás, Skandijci! Myslíte si, kdovíjak nejste chytrí! Brzy ale dostanete lekci! Počkejte, až zjistíte, co jsme pro vás nachystali! Budete litovat dne, kdy jste spatřili iberionskou loď! Budeme –“

Dál se nedostal. Dva z jeho společníků se prostrkali až k němu, vrazili do něj rameny a začali mu hrozit.

„Sklapni, Migueli!“ zasyčel jeden z nich. „Zavři pusu!“

Pirát ztichl a vzdorovitě zíral na své druhy z posádky, ale tiráda jeho výhrůžek skončila.

Stig zvedl obočí a ohlédl se po tom muži. „Co to mělo znamenat?“ zeptal se.

Hal pokrčil rameny. „Jenom chvástání. Na pomstu nemá ani nejmenší naději.“ Všiml si mohutné postavy, která jim kráčela naproti. Bronzová medaile na krku prozrazovala, že je v tomto městě mistrem přístavu. „Tohle je muž, kterého potřebujeme vidět,“ pokračoval.

Mistr přístavu byl mohutný muž ve středních letech, zjevně sám bývalý námořník. Jeho současné zaměstnání

bylo zřejmě mnohem klidnější. Měl objemný pas a značně se na něm projevovala přemíra jídla a nedostatek pohybu. Jeho pleť byla brunátná a vypadala poněkud nezdravě. Dlouhé plavé vlasy měl rozdělené pěšinkou uprostřed a spletené do dvou copů po obou stranách hlavy. Vousy měl upravené v podobném stylu. Potřásl si rukou s Halem a podíval se na skupinu šinoucí se po molu. Doprovázely ji posměšky a nadávky místních. Sonderlandané nesnášeli piráty a zvěst o útoku na obchodní loď i o následné zachráně skandijskou lodí se rychle rozšířila.

„Dobrá práce,“ ocenil mistr přístavu a pokynul směrem k taverně na nábreží. „Mohu vás pozvat na něco k pití?“

Hal zavrtěl hlavou. „Spěcháme zpátky do Hallasholmu,“ vysvětlil, „Dokončíme papírování a my hned zase vyrazíme na cestu.“

Lehce zklamaný Sonderlandan je zavedl do své kanceláře, která se nacházela u paty přístavní hráze. Vstup byl nízký, stísněný prudce se svažující doškovou střechou. Za dveřmi však byl vysoký, dobře osvětlený a vzdušný prostor.

Podle podmínek dohody, kterou Erak zavedl před mnoha lety, měla posádka *Volavky* nárok na třetinu hodnoty nákladu, který zachránili, a dvě třetiny hodnoty pirátské lodi. Existoval také poplatek za každého zajatého piráta, který byl předveden k soudu. Celkově vzato to byl pro bratrstvo Volavek výdělečný den. O zisk se rozdělí stejným dílem. Někteří skirlové si brali větší podíl z odměny. Hal byl spokojený, když měl totéž co jeho posádka. Nakonec, jak říkával, bez ní by žádnou práci odvést nemohl.

Přesná dlužná částka měla být vypočtena, až se prodá iberionská loď a ohodnotí náklad obchodní lodě. Hal věděl, že může mistrovi přístavu věřit, že jim dá správnou

částku. Trpká zkušenost ukázala, že každý, kdo se pokusil ošidit Eraka a jeho muže, toho brzy litoval.

Hal podepsal nezbytné formuláře, které mu předložil mistr přístavu. Thorn se podepsal jako svědek a mistr přístavu jako druhá strana. Když to bylo hotovo, sebral mistr přístavu listiny a klepnutím o stůl je srovnal do štosu.

„Určitě si nedáte nic k pití?“ zeptal se.

Hal opět zavrtěl hlavou. „Děkujeme. Možná jindy. Nesmíme zmeškat zasnubní slavnost.“